

Isten ott tud kapcsolódni hozzánk, ahol engedjük neki.

Évek óta arra várok, hogy az Isten végre tényleg megmutassa magát.

Pedig: „*Már oly régóta veletek vagyok*”.

Mi van, ha Isten folyamatosan mutatja magát, csak én nem akarom észrevenni? Nem akarom észrevenni, mert heti egyszer elég, ha észreveszem, mondjuk vasárnap. Akkor komfortos, hogy “találkozunk”, amikor készen állok rá. És sokszor kényelmetlen: amikor kiszolgáltatott helyzetben érzem magam, amikor kontrollt elvesztve dühös és haragos vagyok vagy csak simán ügyetlennek és elhagyatottnak, magányosnak érzem magam. A magányom az én magányom nem az Istené. Oda ne jöjjön, mert akkor megszűnik magánynak lenni – ami bár kellemetlen, de legalább nem ismeretlen. A munkahelyemre se jöjjön, mert az nem az érzelmek tere, hanem a hasznos racionalitásé. A nehéz kapcsolataimba se, mert azokat úgy se érti. Amikor elbukok, akkor akár ott is lehetne, hogy elkapjon, de nem kap el, hanem hagy zuhanni. Ilyenkor is inkább elfordítom a fejemet. Miért hagyja, hogy elessek? Az eséssel a szégyen is rám esik. A szégyen, hogy újra elbukok, ami elszigetel mindenkitől, Istentől is. Egyedül maradok vele.

Mi van, ha Isten nem segíteni szeretne, nem megmenteni, nem meghallgatni a kéréseimet, nem megoldani a helyzeteket, hanem velem lenni. Velem lenni, nem csak akkor, ha jól vagyok, hanem akkor is, ha haragos vagyok, ha otromba, ha esetlen, ha végtelen magányos. A nehéz helyzeteimben, amik mind valahogy kibillentenek, és a sebeztségeimhez vezetnek. A sebeztségeimre ránézni pedig nehéz, megmutatni másnak meg szinte lehetetlennek tűnik. Pedig lehetne rájuk szeretettel és irgalommal is nézni, mondjuk úgy, ahogy csak az Isten tud. Ez segít elindulni a sebeztségtől a gyógyulás felé.

Ha tényleg személyes tud lenni az Isten kapcsolatom, nem kell kérnem, hogy mutassa meg magát, mert megtalálom magamban. Ha ez által tudok személyesen kapcsolódni hozzá, nem kell okosnak vagy jónak lennem csak közelinek. Nem a teológiával kell foglalkoznom, hanem magammal, hogy milyen érzések és folyamatok vannak bennem és azok mennyire hozzáférhetőek Isten számára. Mert remélem, hogy Isten valódi megismerése csak a teljesen odafordulásnak köszönhetően történhet meg. Ha hagyom az Atyát működni, “aki bennem van”.

Köllöd Márton, Budapest